

Dle toho, co svrchu uvedeno, není v mnohém směru skutková podstata prosta vad dle § 6, odst. 2. Jelikož však úsudek úřadu o tom, že osoba hospodařící opětovně hrubě porušila zásady řádného hospodaření a ne dbala ustanovení zákona o hospodaření na zabraném majetku, jakož i že nařízení dozoru vyžadovalo nutné zabezpečení zásobování lidu potravinami a jinými předměty potřeby, byl utvořen na základě souhrnu zjištění, jež v mnohých směrech trpí podstatnými vadami, spočívá i rozhodnutí úřadu samo na vadném řízení.

Z důvodů těch bylo stížnost P. Bruna J. odmítnouti jako nepřipustnou, naproti tomu však ke stížnosti majitele statku zrušiti naříkané rozhodnutí pro vadné řízení.

Č. 1287.

Z n á m k y: * Právo plynoucí ze zápisu známky trvá, i když je zapsána pro jiného oprávněnce starší známka stejná nebo podobná, pokud nenastaly právní účinky úředního výroku výmaz oné pozdější známky nařizujícího.

(Nález ze dne 7. dubna 1922 č. 4666.)

V ě c: Firma P. A. B. v J. (adv. Dr. F. Roubíček z Prahy) proti ministerstvu obchodu v Praze (min. taj. K. Weber — za zúčastněnou stranu adv. Dr. K. Bendiener z Prahy) stran používání známky.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Firma N. V. H. v Amsterodámě podala dne 28. února 1921 u ministerstva obchodu v Praze žalobu na firmu P. A. B. v J. na výmaz ochranné známky, registrované pod č. 10.540 u obchodní komory v Liberci, a sice pokud se týče používání této známky pro klosetní papír.

Žal. strana ve svých námitkách nepopřela tvrzení žaloby, avšak namítala pouze, že žalobkyně sama nemá práva na slovní známku »Erwea«, a to proto, poněvadž dne 22. března 1910 byla u obchodní komory v Liberci pod č. 5835 na jméno E. R. zapsána známka »Erwa« a sice pro seřaďovače dopisů, kancelářské předměty, papírnické zboží a rychlovazače. Tato známka dosud z rejstříku vymazána není, jest v platnosti a tudíž má prioritu před známkou žalobkyně »Erwea« dne 13. září 1919 u Obchodní a živnostenské komory v Praze registrovanou. Tato priorita bude také E. R-em uplatňována a přistoupí též k tomuto sporu jako vedlejší intervenient. Žal. firma užívá známky té s vědomím E. R., který vstoupil do podniku žalované firmy jako tichý společník, a kterýž v nejbližších dnech podá žalobu na žalobkyni o výmaz známky pod č. 11527 u Obchodní a živnostenské komory v Praze registrované.

Ministerstvo obchodu na to naříkaným nálezem rozhodlo, že se zápis známky č. 10540 u obchodní komory v Liberci uznává ohledně klosetního papíru právně neúčinným a této komoře se nařizuje, aby ve známkovém rejstříku u známky té doplnila »označení zboží« touto doložkou: »s vyloučením klosetového papíru«. V důvodech bylo uvedeno, že jest nesporno, že známky, o které běží, jsou si k záměně podobny, nehledě k tomu, že známka č. 11527 (Praha) jest sice známka výlučně slovní, naproti tomu známka č. 10540 (Liberec) jest známkou t. zv. kombinovanou,

avšak charakteristickým při obou zůstává slovo »Erwa«, resp. »Erwea«, což při obyčejné pozornosti kupcově nevyklučuje záměnu. K námitkám žal. firmy nemohl brán býti zřetel, poněvadž v přítomném sporu běží jen o srovnání známek č. 11527 a 10540 a nemohlo býti hleděno k tomu, co v budoucnosti žal. firma stran tvrzené priority učiní, když až do vydání rozhodnutí nijaké podání v tom směru učiněno nebylo.

K rozhodnutí dospěl nss těmito úvahami:

Stížnost spatřuje nezákonnost nař. rozhodnutí v tom, že žal. úřad nedbal její námitky, že žalující strana nemá sama práva k užívání známky, která pro ni jest zapsána proto, že trvá dosud starší známka »Erwa« v r. 1910 pro E. R. pod č. 5835 v Liberci zapsaná. Námitkou touto popírala st-lka legitimaci strany žalující k žalobě o výmaz známky pro st-lku zapsané dle § 3 zákona z 30. července 1895 č. 108 ř. z.

Žal. úřad právem neuznal námitku tu důvodnou. Předpoklady legitimacy k žalobě o výmaz známky dle § 3 cit. zák. jsou ustanovením tohoto § přesně vymezeny. K žalobě jest legitimován ten, pro něhož byla dříve zapsána známka pro stejný druh zboží, trvá-li tato známka po právu ještě v době podání žaloby. Základem nároku pak jest podobnost známky mladší se známkou starší strany žalující, a to taková podobnost, jak ji označuje § 3 cit. zák.

Z ustanovení § 3 cit. zákona plyne, že v řízení o výmaz z důvodu tam označeného jest úřadu rozhodujícímu zkoumati je d i n ě, zdali jsou dány ty podmínky nároku žalobního (formální i materiální), jež jsou §em 3 stanoveny.

Tvrdí-li žalovaná, že žalobkyně nemá sama práva k známce pro ni zapsané, ježto trvá ještě platně jiná starší známka, pak námitka ta není důvodná, neboť z ustanovení §§ 2, 19, 21 cit. zák. plyne, že právo ze zápisu známky plynoucí t r v á, i když tu je starší známka stejná neb podobná pro jiného oprávněnce zapsaná, pokud ona pozdější známka nebyla vymazána, pokud se týče, pokud nenastaly právní účinky úředního výroku, jímž výmaz známky té byl nařízen. — Z toho však plyne, že nárok strany žalující dle § 3 není vyloučen okolností st-lkou tvrzenou, že je dosud zapsána pro jiného oprávněnce známka starší známky pro žalobkyni zapsané. Tato okolnost nemá rozhodujícího významu pro otázku důvodnosti sporného nároku, a jest tedy nerozhodno, měla-li by třetí osoba možnost uplatňováním svého práva starším zápisem nabytého vy-moci výmaz mladší známky strany žalující.

Tím však padá také výtka vadnosti řízení, kterouž stížnost spatřuje v tom, že zmíněná okolnost nebyla vyšetřena a dále, že nebylo vyšetřeno, že st-lka užívá známky č. 5835 (Liberec) se souhlasem majitele této známky.

Námitka, že bylo povinností úřadu vyčkati, až nejstarší oprávněnc zahájí spor, pokud se týče až přistoupí ke sporu zahájenému již proti st-lce, není oprávněna, poněvadž ani z podstaty věci ani ze žádného vý-slovného zákonného předpisu nelze takovou povinnost úřadu rozhodujícímu ukládati.

Bylo proto nutno stížnost jako neodůvodněnou zamítnouti.